

Аристократичен роман

FÜRSTEN-ROMAN

Juliane Sartena
Verlieb dich nicht in den Bräutigam

Sandra Heyden
Lass mich an Wunder glauben, Prinzessin

Caroline Thannek
Süß und jung und leider vergeben

Nina Gredor
Sie plante seine Hochzeit...

© 2011 by BASTEI LUBBE GmbH & Co. KG, Köln

© Горан Райновски, превод, 2013 г.

© Станислав Иванов, корица, 2013

© Книгоиздателска къща „Труд“, 2013

ISBN 978-954-398-305-6

Аристократичен роман

Том 1

ИСКАМ ДА ВЯРВАМ В ЧУДЕСА

Превод от немски
Горан Райновски

Не се влюбвай в младоженеца

Искам да вярвам в чудеса, принцесо

Млада, красива и отгадена на груг

Тя подготви сватбата му

Не се влюбвай в младоженеца

Как красивата Кейт направи
юляма грешка

От Юлиане Сартена

Превод Горан Райновски

Всичко се случи на един излет в планината. Неочаквана буря изневиделица изненада Кейт Съливан и принц Клаудиус фон Хернфелд, които намериха подслон от проливния дъжд и силния вятър в една изоставена конюшня. Бурята откън ненадейно се разрази и в сърцата им. Одзети от внезапна страст, те направиха грешка, юляма грешка...

Принц Клаудиус беше сиоден за графиня Янина. Свадебата беше насрочена за след няколко седмици, а Кейт щеше да е една от шаферките. Ще се реши ли принцът да разкрие пред света чувствата си към Кейт, или всичко ще се окаже едно мимолетно приключение?

– Разбира се, че херцогиня Фон Аренсбах трябва да дойде на сватбата на Янина – каза графиня София фон Вайнхайм. Думите ѝ бяха изпълнени със самодоволство и гордост.

Граф Александър въздъхна. На него никак не му се занимаваше с приготовленията за сватбата на Янина. Беше му дошло до гуша от тях, а и не можеше да понася херцогинята, която намираще за превзета и надменна.

Опитвайки се да насочи разговора в друга посока, той не отдели поглед от вестника си, преструвайки се на много заинтригуван от някаква статия за турското малцинство в Германия. Графинята се подразни от това, че той не ѝ отговори, и го погледна критично.

– Как смяташ, Александър? Сигурна съм, че херцогинята ще приеме поканата за сватбата на Янина.

– За съжаление аз също съм сигурен в това – отвърна графът с нежелание.

София фон Вайнхайм погледна мъжа си с укор. Старата херцогиня със сигурност не беше най-приятният за общуване човек на света, но присъствието ѝ на сватбата щеше да допринесе за високата класа на събитието.

– Янина е единственото ни дете – каза София. – След като единствената ни дъщеря се омъжва за човек като принц Клаудиус фон Хернфелд, трябва да се постареем празненството да бъде организирано както подобава. Това трябва да е най-щастливият ден в живота на дъщеря ни, за който да си спомня до края на живота си. Като неин баща ти също трябва да си заинтересован от това!

Граф Александър остави вестника на масичката до себе си.

– Знаеш, че Янина е всичко за мен и нейното щастие за мен е по-важно от всичко на света. Не съм убеден обаче,

че, за да е щастлив човек, непременно трябва да има пищна сватбена церемония със стотици гости.

– Нали не очакваш дъщеря ни да се омъжи в кварталното бистро? Тя не е коя да е и се омъжва не за кого да е!

– Разбира се, че не. Сватбеният ѝ ден трябва да е такъв, за какъвто е мечтала. Според мен обаче по-важно е за кого се омъжва, а не колко гости има на сватбата и кои са те.

Графинята го изгледа гневно.

– Имаш нещо против принц Клаудиус ли?

– Откъде ти дойде наум? Нямам абсолютно нищо против бъдещия съпруг на Янина. Според мен той е чудесен човек – отвърна графът.

– И аз това казвам – отговори графинята. – Той е всичко, което искам от бъдещия мъж на дъщеря ни. Произхожда от богато семейство, благородник е, изглежда добре и е чудесен човек.

Графът отново беше отворил вестника си, този път на спортната страница.

– Така е – каза той. – Зет мечта и сватба мечта. Какво повече му трябва на човек, а?

– Моля те да спреш със сарказма си! Става дума за сватбата на Янина. Искам всичко да е идеално! Нека брачният им живот започне така, както всички искаме да продължи – без никакви перипетии и проблеми, само с радост и щастие.

– Точно заради това не мога да разбера цялата суетня и ненужна показност със стотици гости, някои от които даже не познаваме – отвърна Александър фон Вайнхайм, след което отново се съсредоточи върху вестника си.

Графинята го погледна гневно. Той усети, че погледът ѝ ще прогори дупка през хартията.

– Гостите въобще няма да са чак толкова много – каза тя, вземайки списъка с поканените и преглеждайки го за пореден път днес. – Няма да са повече от 250 души.

Графинята не можеше да си спомни да е присъствала на сватба на хора от тяхното обкръжение, на която броят на гостите да не е бил трицифрено число.

– Та това е населението на едно малко село – каза граф Александър.

Графинята въздъхна.

– За щастие замъкът Вайнхайм предлага достатъчно възможности за организиране на тържество от такъв ранг. Ще е необходим обаче много персонал, а наемането му в наши дни никак не е лесно. Може би ще се възползваме от услугите на фирма за кетъринг. Мислиш ли, че семейство Дьоринг ще дойдат? Или пък да поканим семейство Бернхайм вместо тях? Те не са благородници, но за сметка на това са възливи с пари.

Графът насочи цялото си внимание върху статия за шампиона по футбол на страната.

Жена му го изгледа ядосано.

– Какво искаш да ти кажа? – попита с отегчение той.

– Кого да поканим?

– Свещеника и кумовете.

– Моите грижи и проблеми изобщо не те интересуват, нали? Аз не го правя за себе си, а за доброто на дъщеря ни! Мисля, че 250 гости е добро число – не твърде много, но не и прекалено малко. Но ти ми напомни за нещо важно – трябва да намерим шаферки. Как не се сетих за това порано?

Графинята се разположи удобно в креслото си и се замисли за церемонията и организацията, свързана с нея.

Съпругът ѝ използва възможността да се отдаде на четивото си необезпокояван.

Пред вратата той почти се сблъска с дъщеря си Янина, която беше тръгнала към всекидневната.

– Как са резултатите от мачовете – с усмивка го попита тя, виждайки вестника в ръката му.

Двамата се засмяха заговорнически. Знаеха, че графинята мрази футбола повече от всичко и само при споменаването му се ядосваше.

– Добре, задоволителни – отвърна графът.

– Какво прави мама?

– Ами какво, седи във всекидневната и планира сватбата ти.

– Боже мой, до края на юни има толкова много време!
– Кажи го на майка си. Според мен и за сватбата на английската кралица не са правени толкова приготовления.

Янина се засмя.

– Остави я. Щом ѝ доставя удоволствие, нека се занимава.

Граф Александър погледна дъщеря си. Беше красива както винаги. Повече от всичко на света искаше тя да е щастлива и бракът ѝ с принц Клаудиус фон Хернфелд да е здрав и благополучен. Графът смяташе, че принцът е истински късметлия. Той се женеше за най-умната, добра и красива жена на света – неговата Янина.

Самият принц изглеждаше много добре и не страдаше от липса на женско внимание, даже напротив. Граф Александър обаче не можеше да си представи жена, по-красива от Янина. С русите си коси, светлосините си очи и омагьосващата си усмивка тя беше прекрасна като слънчева пролетна утрин.

– А какво мислиш за приготовленията, Янина? Доставя ли ти удоволствие да се занимаваш с тях?

– Разбира се – усмихна се тя. – На мама обаче очевидно ѝ доставят много повече удоволствие, отколкото на мен.

– От цялото си сърце ви желая да сте щастливи – спонтанно каза баща ѝ.

– Та как бихме могли да не бъдем щастливи? Клаудиус е много добро момче, разбираме се отлично.

Графът погледна дъщеря си замислено. „Добро момче“ не му се видя подходящо описание за бъдещия ѝ съпруг. Прозвуча му някак заучено и изкуствено. Графът не усети в думите на дъщеря си любов и страст към бъдещия ѝ мъж... а може би пък старият граф вече не разбираше днешната младеж...

– Да, права си. Аз отивам до камината, за да дочета вестника си и да ви оставя да се занимавате с приготовленията необезпокоявани.

– А и ти ще можеш да прочетеш вестника си на спокойствие – шеговито му каза тя.

Графът се усмихна и тръгна към креслото си до камината.

– Най-после дойде – каза графиня София на дъщеря си, още преди да е прекрачила прага на стаята.

– Защо, да не си ме търсила?

– Не. Но смятам, че трябва да отделиш повече време за приготовленията за сватбата си.

– Но мамо – усмихна се Янина, – ти отделяш достатъчно време и за двете ни, взети заедно. Освен това до сватбата има още много време.

– Никак не е много – ядосано отговори графинята. – Април вече минава, имаме на разположение само май. През юни вече всичко трябва да е напълно готово. Ти на това много ли му викаш? Виж това – каза графинята и посочи купищата папки и листове върху масата – днес сутринта пристигна каталогът с булчинските рокли. Мислила ли си вече как ще изглежда роклята ти?

Янина се загледа в каталога с интерес.

– Мислех си за някакъв лек и ефирен плат – каза тя.

– Точно така – радостно се съгласи графинята. – Тук съм напълно съгласна с теб. Сватбата ще е през лятото. Времето ще е хубаво и топло... надявам се.

– Ами ако вали?

– Няма да вали – уверено каза графинята. Слушайки я, човек можеше да си помисли, че тя ежечасно получаваше сводки за времето в близките няколко месеца поне от няколко метеорологични станции. – Ако завали, плановете ми ще отидат по дяволите. Аз мисля да организирам церемонията на открито. Смятам да ремонтираме стария фонтан в парка. Той би бил чудесна атракция. Вечерята, разбира се, ще е на закрито. Чудя се дали омари биха били подходящи за основно ястие... но ти изобщо не ме слушаш!

– Не, напротив, слушам те с интерес – отвърна Янина.

– Добре. Та докъде бяхме стигнали... а да – булчинската рокля. Какво ще кажеш за коприна и бял жоржет? Роклята ще е лека, ефирна и ще стои добре на русите ти коси. Ето погледни например този модел тук – каза тя и посочи няколко снимки от каталога.

Янина разгледа снимките на въпросната рокля. Тя беше чудесна – истинска феерия в бяло. Само да не вали...

– Е, какво ще кажеш? – попита нетърпеливо майка ѝ.

– Харесва ми, чудесна е. Но каква ли прическа би ѝ подхождала?

– Бих ти препоръчала да използваш диадема и задължително свежи цветя.

– Добре, значи всичко е ясно.

– Не бързай толкова, млада госпожице. Роклята е само началото. Сега трябва да уточним и списъка с гостите. Трябва да изберем и меню, да не говорим и за подредбата на масите... а, за малко да забравя. С баща ти решихме, че ще ти е нужна шаферка.

– Татко смята, че ми трябва шаферка?

– Но разбира се, как иначе.

– Не мога да се сетя за подходящо момиче...

– Аз вече съм помислила по този въпрос – каза майка ѝ.

– След дълги размисли ми хрумна чудесна идея.

Янина погледна графинята с любопитство и мъничко скептицизъм.

– И каква е тя?

– Да поканим Кейт.

– Кейт ли?

– Да, Кейт Съливан – братовчедка ти.

– Но тя от дълги години живее с баща си в Нова Зеландия – каза Янина. – Доколкото знам, майка ѝ е починала преди няколко години.

– Да. Нова Зеландия е далеч отгук, но какво от това? Светът вече е малък, Янина. Кейт може да се качи на самолета и след няколко часа да е при нас. Спомням си, че като деца бяхте неразделни.

– Да, така е. Спомняш ли си, когато заедно с Кейт запалихме лагерен огън, а ти ни се скара, защото не те бяхме попитали дали може. Кейт искаше да поеме цялата вина, въпреки че идеята за огъня всъщност беше изцяло моя. Или пък когато наводнихме банята... – при тези спомени лицето на Янина се озари от красивата ѝ усмивка. – Да, със сигурност бих се радвала да видя Кейт отново. Мислиш ли, че ще иска да дойде?

– Ами защо не. Разбира се, тя ще бъде наш гост. Доколкото знам, те живеят доста скромно. Този клон от фамилията ни не може да се похвали с богатство или имоти. Така че предлагам да я поканим и да поемем разносните ѝ. Смятам, че ще е добре да дойде няколко седмици преди сватбата да види родните си места, а и да прекарате известно време заедно преди голямото събитие.

– Чудесна идея, мамо. Трябва незабавно да ѝ пишем.

Графиня София веднага взе писалката и листовете си за писма. Тя обаче не успя да напише и буква, защото в този момент в стаята влезе икономът и съобщи, че е пристигнал принц Клаудиус.

– Как можах да забравя. Клаудиус щеше да ме води на уроци по тенис – каза Янина.

Клаудиус фон Хернфелд, висок и слаб спортно облечен рус мъж, влезе в стаята.

– Извини ме, Клаудиус, аз почти забравих за нашата уговорка – каза му Янина.

Той се усмихна.

– Ако още отсега забравяш така, не ми се мисли какво ще е след няколко години.

– По-добре сега, обещавам ти – весело каза Янина и го целуна по бузата.

– Всъщност вината е моя – каза графиня София. – Аз отклоних вниманието ѝ с приготвления по сватбата.

Принцът отговори любезно, както подобаваше на доброто му възпитание. И на него обаче, също както и на бъдещия му тъст, приготвленията за сватбата му бяха дошли в повече. Принц Клаудиус се опита да покаже заинтересованост към церемонията. Не искаше Янина и майка ѝ да мислят, че за него този ден не е от чак толкова важно значение.

– Ще тръгваме ли към тенис кортовете? – погледна той към Янина.

– Да. Но чакай първо да ти кажа за шаферката на сватбата. Майка ми иска да покани Кейт.

– Коя е Кейт – попита принцът.

– Моя братовчедка. От години живее в Нова Зеландия в

някаква ферма, май за овце. Като деца прекарвахме много време заедно.

– Между булката и шаферката ще има чудесен контраст – каза графиня София.

– Какво искаш да кажеш, мамо? – учудено я попита Янина.

– Ами ти си руса и лъчезарна, а Кейт е с тъмна коса и е по-скоро сериозна и улегнала.

– Мамо, това ли е най-важно за теб – с усмивка я попита Янина.

– Разбира се. Всичко трябва да е точно на мястото си, когато големият ден дойде. Например, какъв цвят мислиш да е роклята на шаферката? Според мен зелено би било подходящо, но пък тя не е червеночоса, а аз смятам, че зеленото подхожда най-вече на червеночоси жени...

– О, мамо, рибата е още в морето, а ти вече си приготвила тигана. Та ние не знаем дали тя ще се съгласи да дойде въобще. Какво смяташ по въпроса, Клаудиус?

– По-добре да замълча, за да не прозвуча глупаво. Нямам никаква представа от цветове, рокли и подобни неща.

– Добре. Само отивам да си взема ракетата и идвам веднага.

Тя тръгна към стълбите, но внезапно се обърна и го попита:

– А дали и ти не си играл с Кейт, когато бяхме малки?

Принцът, който се познаваше с Янина още от детската градина, се замисли, но колкото и да се мъчеше, не можа да си спомни за нейна братовчедка с тъмна коса.

Безбрежни пасища, стада с безброй овце и няколко ниски хълма в близост до крайбрежието – тази толкова типична за Нова Зеландия гледка се откри пред Кейт Съливан, когато погледна през прозореца си. Тя видя да идва пощальонът, който разнасяше пощата в района от десетилетия насам.

Кейт отиде да му отвори.

– Днес имате писмо чак от Европа – каза старият Смит. Той познаваше всички в околността.